

równiny

równiny zwątpienia sączące się gazy
ktoś bardzo marzył o nowym lęku
ze zwęgloną lalą w spękalinie

szpitale więzienia burdele cmentarze
uchodzą resztki tamtego światła
gdy skóra jest już nic nie warta

puściły zabudowania i granice
kościół miał być rakieta lecz korzeń
utknął w gęstwinie korytarzy

handlarze pierwsi opuścili pokład
gdy tliła się jeszcze lampka
- już nawet szczur padł

Tomasz Smogór

folklor

tą żyłą popłynię Dylan Thomas
jeden pstryk a zjawi się kelner
lecz to tylko brzęk - gdzieś poruszył się
Van Morrison

stąd przebija jej imię celtyckie
spod zakurzonych żaluzji ulatuje folklor
woń października zdziera naskórek
tego miejsca

w zwietrzałych kufiach mieszka melancholia
byś pił do nieistniejących bytów
pamiętał jak zadarteś jej sukienkę
w kiblu choć nie wszystko
by nie była tylko otwartą raną

Tomasz Smogór

młodszy brat

przyszedłem tu by oprzeć swój cień
o róg kłodzkich kamienic
gdzie księżyc umazany jak z wędzarni
wbiegł w narciarach i wszystko leży

jedynym pokarmem będzie brudny śnieg
i epizodyczne role w miejscu
gdzie występuje pot i podmywa scenę
a pani w oknie gasi zwierzę

przyszedłem tu by oprzeć swój cień
rozdarłem rękaw kurtki o gzyms
wiatr rozczesuje miejskie podbrzusza
wśród niemych poruszeń i wtajemniczeń

stąd wiersz pisany dla pajęczyny
wytworzonej przy komputerze
kra na rzece kra w kościele kra na granicy
miasta gdzie leży martwy kurier

Tomasz Smogór